

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Teplárna Liberec a. s.**, se sídlem tř. Dr. Milady Horákové 641/34a, Liberec 4, zastoupena Mgr. Martinem Pecklem, advokátem se sídlem Italská 27, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti: **Společenství Oldřichova**, se sídlem Oldřichova 91, Liberec 3, zastoupeno Mgr. Vladislavem Šintákem, advokátem se sídlem ul. 8. března 12, Liberec 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2013, č. j. OÚPSŘ 239/2013-330, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 25. 8. 2014, č. j. 59 A 89/2013 – 46,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 25. 8. 2014, č. j. 59 A 89/2013 – 46, a rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2013, č. j. OÚPSŘ 239/2013-330, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o žalobě částku 15.342 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Martina Peckla, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 17.342 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Martina Peckla, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Rozsudkem ze dne 25. 8. 2014, č. j. 59 Af 89/2013 – 46, zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2013, č. j. OÚPSŘ 239/2013-330. Tímto rozhodnutím zamítl

žalovaný v souladu s § 117 odst. 5 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jako nepřijatelné námitky žalobkyně proti oznámenému stavebnímu záměru „Změna vytápění a ohřevu TUV pro bytový dům, instalace plynových kotlů Oldřichova č. p. 91/32, Liberec 3 - Jeřáb - změna dokončené stavby“, pro který byl vystaven autorizovaným inspektorem Ing. arch. J. P. certifikát.

[2] Krajský soud dospěl v odůvodnění svého rozsudku k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky účastníka stavebního řízení ve smyslu § 109 písm. b), d) ani e) stavebního zákona, a proto ani nemohl být vyžadován její souhlas s oznamovaným stavebním záměrem dle § 117 citovaného zákona. Uvedl, že žalobkyni nelze považovat za účastníka řízení ve smyslu § 109 písm. b) stavebního zákona, protože není vlastníkem dotčeného bytového domu. Dále konstatoval, že žalobkyni nelze považovat za účastníka řízení ani dle § 109 písm. d) a e) stavebního zákona. Zdůraznil, s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu, že pouhá existence práva odpovídajícího věcnému břemeni podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), či právo vlastnické nevedou automaticky k účastenství, není-li na základě konkrétních skutkových okolností dána ani potencialita dotčení práv. Poukázal na skutečnost, že v případě žalobkyně budou stavební úpravy probíhat pouze uvnitř bytového domu, na jiném místě, než se nachází zařízení v jejím vlastnictví, jež je uzavřeno v samostatné místnosti. S ohledem na to, že do zařízení jako součásti soustavy zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“) nebude prováděnou změnou bytového domu zasahováno, je zřejmé, že přístup žalobkyně k jejímu zařízení nebude nijak omezen. Vlastní odpojení technologického zařízení SZTE je zásadně prováděno přímo teplotárenským subjektem, na náklady stavebníka jako toho, kdo potřebu odpojení od SZTE vyvolal v souladu s § 76 odst. 5 energetického zákona. Posuzovaný stavební záměr může jen stěží představovat možné dotčení práva žalobkyně pramenícího z § 77 odst. 6 energetického zákona. Soud neshledal ani potenciální dotčení vlastnického práva žalobkyně k SZTE.

[3] Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám žalobkyně technického rázu, týkajícím se změny hydraulických parametrů, snížení provozuschopnosti SZTE a v důsledku toho zvýšení měrných a tlakových ztrát a nárůstu nákladů na dopravu tepla ke konečnému uživateli. Dle krajského soudu dotčení SZTE není přímým důsledkem provádění stavby spočívající ve vybudování nového tepelného zdroje, ale popisované možné dopady na SZTE nastanou v souvislosti s poklesem počtu odběratelů, tedy po ukončení soukromoprávního vztahu odběru tepelné energie.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného k ní

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelka především namítá nesprávné posouzení otázky svého účastenství ve stavebním řízení, bylo-li by o předmětném stavebním záměru vedeno, a tím i právo podat proti oznámenému stavebnímu záměru s certifikátem autorizovaného inspektora námitky dle § 117 odst. 4 stavebního zákona.

[5] Stěžovatelka konkrétně uvádí, že její účastenství na základě § 109 písm. b) stavebního zákona je dáno zejména tím, že do přípojky SZTE zasahující do předmětného bytového domu musí být v případě změny způsobu vytápění domu nevyhnutelně zasazeno, přinejmenším jejím odpojením od potrubí v bytovém domě, včetně uzavření ventilů a zaslepení přípojky,

pokračování

resp. potrubí. Argument soudu, že zaslepení přípojky není součástí stavebního záměru, neboť zaslepení provádí sama stěžovatelka, neobstojí, protože povolení a provedení tohoto stavebního záměru s sebou zaslepení přípojky nevyhnutelně nese. Je přitom nerozhodné, že se zaslepením souvisí ještě soukromoprávní vztah mezi stěžovatelkou a stavebníkem.

[6] Účastenství dle § 109 písm. d) stavebního zákona je dle stěžovatelky dáno tím, že pokud stavebník příslušnými úpravami přepojí svůj topný systém na lokální kotel, stane se přípojka stěžovatelky zasahující do bytového domu zcela nadbytečnou. Nevyhnutelně tak bude dotčeno věcné břemeno zřízené ve prospěch stěžovatelky dle energetického zákona. Krajský soud totiž opominul, že mezi činnostmi stěžovatelky a rozsahem práva odpovídajícího věcnému břemenu zřízenému v její prospěch existuje bezprostřední souvislost. V důsledku provedení změny vytápění bude dotčeno zejména její právo přístupu k jeho rozvodnému zařízení umístěnému v bytovém domě (např. uzamčením příslušné místnosti).

[7] Podle stěžovatelky je její účastenství dle § 109 písm. d) a e) stavebního zákona dáno tím, že změnou způsobu vytápění zahrnující odpojení vytápěného objektu od SZTE vzniká v tomto systému řada problémů rázu technického, zejména dochází ke snížení jeho provozuschopnosti z důvodů změny hydraulických parametrů. Konkrétně dojde ke zvýšení měrných teplotních a tlakových ztrát, v souvislosti s nimiž bude nutné vynaložit na dopravu 1 GJ tepla ke koncovému uživateli větší energii, a tím vzrostou i náklady, což vyvolá nutnost přestavby (repare) SZTE či alespoň její příslušné větve. Technické dopady odpojení SZTE jsou uvedeny v důkazech (stanovisku odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a posudku vypracovaném pro objekty v lokalitě Františkov, ve které se nachází další objekty odpojované od SZTE), které krajský soud odmítl provést a k jejichž obsahu se nijak nevyjádřil. Podle uvedených ustanovení stavebního zákona postačí potenciální dotčení práv; dotčenost je navíc podle judikatury nutno vykládat spíše extenzivně. Krajský soud však naopak provedl výklad restriktivní.

[8] Nepřezkoumatelnost rozsudku spočívá dle stěžovatelky jednak v tom, že krajský soud zcela nedostatečně odůvodnil odchýlení se od dosavadní vlastní rozhodovací praxe i praxe Nejvyššího správního soudu, která účastenství stěžovatelky ve stavebních řízeních, jejichž předmětem byla změna způsobů vytápění, opakovaně výslovně potvrzovala. Stěžovatelka v tomto smyslu odkázala na rozsudky krajského soudu ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 59 A 68/2010, a ze dne 7. 10. 2013, sp. zn. 59 A 11/2013, a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, sp. zn. 5 As 91/2013.

[9] Stěžovatelka dále zdůraznila, že smyslem celého stavebního záměru je nahradit SZTE jako zdroj tepelné energie v domě jiným zdrojem, a to předmětnými plynovými kotli. Mezi oběma okolnostmi – výstavbou plynových kotlů i odpojením od SZTE – je proto kauzální vztah. To, že v souvislosti s realizací stavebního záměru dojde k ukončení soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem, není bezprostřední příčinou zaslepení přípojky, nýbrž důsledek stavebního záměru. Jestliže je tedy důsledkem stavebního záměru odpojení od SZTE, je i příčinou poklesu odběratelů tepelné energie ze SZTE. Sám krajský soud přitom připouští, že pokles počtu odběratelů s sebou nese možné dopady na SZTE, tj. potenciální dotčenost práv stěžovatelky, zejména vlastnického práva. Vlastnické právo v sobě zahrnuje také právo věc užívat a požívat užitky z ní. Stěžovatelka SZTE využívá k dodávce tepelné energie třetím osobám a bere z ní užitky v podobě odměny (ceny) za dodanou energii. Je tak splněna podmínka potenciální dotčenosti práv stěžovatelky stavebním záměrem. Je tedy legitimní, aby stěžovatelka v příslušném správním řízení namítala nesplnění právními předpisy stanovených podmínek a aby příslušné správní orgány i soud tuto námitku věcně posoudily. Tím, že správní orgány i soud posoudily situaci tak, že stěžovatelka není účastníkem stavebního řízení, a jejími námitkami se věcně

nezabývaly, došlo k upření přístupu ke spravedlnosti, a tím porušení stěžovatelčina základního práva dle čl. 36 odst. 2 Listiny. Vzhledem k závěrům vysloveným v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 35/11, musí být i ustanovení stavebního zákona o účastenství ve stavebním řízení vykládána ústavně konformně. Jestliže § 16 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší stanoví určité podmínky k nevyužití centrálního zásobování teplem, musí být příslušné procesní předpisy vykládány tak, aby se vlastník a provozovatel SZTE mohl dovolat věcného posouzení (a odůvodnění) naplnění těchto podmínek v konkrétním případě.

[10] Dále stěžovatelka uvádí, že důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku spatřuje v tom, že se krajský soud nelyžal s žalobním bodem, podle něhož žalovaný nebyl oprávněn umožnit realizaci změny způsobu vytápění prostřednictvím oznámení stavebního záměru s certifikátem autorizovaného inspektora, tj. postupem podle § 117 stavebního zákona. Dle stěžovatelky měl žalovaný vést o změně způsobu vytápění stavební řízení podle § 108 a násl. stavebního zákona. Neprovedením stavebního řízení nebyl splněn požadavek dle § 77 odst. 5 energetického zákona.

[11] V neposlední řadě spatřuje stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v podstatné vadě řízení před soudem spočívající v tom, že krajský soud neprovedl dokazování předloženými listinami, tj. stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 4. 3. 2009, čj. 36919/09-82, publikovaným ve Stavebně-správní praxi – příloze časopisu Urbanismus a územní rozvoj, ročník XII, č. 4/2009, a ani posudkem k dopadům odpojení objektů v lokalitě Liberec – Františkov, včetně přílohy – stanoviska k environmentálním dopadům.

[12] Na závěr stěžovatelka uvádí, že krajský soud opakovaně poukázal na soukromoprávní povahu vztahu mezi stěžovatelkou a jejími odběrateli; zcela přitom pominul, že právní úprava zásobování tepelnou energií má významný veřejnoprávní rozměr (srov. § 76 odst. 1, § 2 odst. 2 písm. c) body 3 a 14 energetického zákona). A dále je dle stěžovatelky nepřijatelné, aby správní orgány svojí nečinností či činností umožňovaly realizaci jednání, která jsou zjevně v rozporu s právními předpisy. Stejně tak je nepřijatelné, aby osobám, se kterými bylo doposud jako s účastníky řízení jednáno, bylo najednou správními orgány toto účastenství upíráno. Takové postupy jsou v příkrém rozporu s principy výkonu veřejné správy a principy právního státu (zejména čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především poukázal na významné změny v problematice účastenství stavebního řízení, ke kterým došlo na základě zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony, k datu 1. 1. 2013. V případě § 109 odst. 1 písm. d) a e) stavebního zákona byla slova „navrhovanou stavbou“ nahrazena slovy „prováděním stavby“. Dle žalovaného nemůže z tohoto zásadně změněného úhlu oproti předchozí úpravě stavebního zákona autorizovaný inspektor a následně ani správní orgán posuzovat možný okruh osob, které by byly účastníky stavebního řízení, z úhlu pohledu potenciálního dotčení navrhovanou stavbou, ale pouze z úhlu pohledu možného dotčení práv těchto osob prováděním navrhované stavby, tedy možných dopadů provádění stavby na práva osob vyjmenovaných v § 109 stavebního zákona. Z popisu prováděných stavebních úprav vyplývá, že při zásahu do topných rozvodů v domě při provádění stavby musí být SZTE jeho vlastníkem na nezbytnou dobu odstaveno a po ukončení prací může být zase stejným subjektem uvedeno do provozu. Odstávka neproběhne v režimu stavebního zákona, ale v režimu soukromoprávního dodavatelsko-odběratelského smluvního vztahu. Z projektu stavby i z certifikátu autorizovaného inspektora jednoznačně plyne, že navrhované stavební úpravy budou prováděny pouze na zařízení ve vlastnictví stavebníka, nikoliv na zařízení SZTE

pokračování

ve vlastnictví stěžovatelky. Žalovaný je v neposlední řadě s ohledem na uvedené toho názoru, že prováděním předmětné stavby, konkrétně v části připojování plynových kotlů přes nově budované vnitřní rozvody napojované na stávající vnitřní rozvody, nemůže dojít k jakékoliv potenci dotčení vlastnických práv stěžovatelky. V době provádění napojení na stávající vnitřní rozvody, které nejsou ve vlastnictví stěžovatelky, není zařízení SZTE fyzicky již na tyto rozvody napojeno. Odpojení provádí sama stěžovatelka, nikoliv stavebník, a to v součinnosti s vlastníkem objektu. Nad rámec žalovaný uvedl, že jeho úmyslem nebylo vyloučit stěžovatelku z projednávání předmětné záležitosti. Jelikož však provádění předmětné stavby – instalace plynových kotlů – probíhá na zcela jiném místě, za uzavřenými dveřmi, a provedením připojení nových rozvodů na stávající vnitřní rozvody, na které není zařízení stěžovatelky v té době již fyzicky napojeno, nemohou být přímo dotčena vlastnická práva stěžovatelky k jejímu zařízení v předmětném objektu. Žalovaný s odkazem na výše uvedené uzavřel, že on i příslušný stavební úřad postupovali při vydání předmětných rozhodnutí v souladu se zákonem a soud zcela správně žalobu zamítl. Z toho důvodu navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[14] Stěžovatelka ve své replice zdůraznila, že pro účastenství osoby ve stavebním řízení na základě § 109 písm. d) a e) stavebního zákona postačí pouhá potence dotčenosti práva prováděním stavby. Posouzení toho, zda k dotčení skutečně dojde, je až předmětem meritorního posouzení ve stavebním řízení. Dále uvedla, že i pouhá dočasná odstávka SZTE, ať už z důvodu opravy rozvodů v domě či změny způsobu vytápění, má obdobné technické dopady na SZTE jako celek (tyto dopady měly být posouzeny ve stavebním řízení). Z výše uvedených důvodů bylo nutné, aby byla informována o tom, jakým způsobem bude probíhat napojení nové plynové kotelny na stávající rozvody v bytovém domě, na které bylo SZTE napojeno. Chybný postup při napojování by totiž mohl ohrozit fungování SZTE jako celku. K uvedenému odkázala stěžovatelka na rozsudky ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 As 162/2014 – 34, a ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 As 130/2014 – 29. Dle stěžovatelky proto neobstojí ani názor žalovaného, že „*prováděním předmětné stavby nemohou být přímo dotčena vlastnická práva k zařízení stěžovatelky.*“ Žalovaný totiž dle stěžovatelky opomíjí, že stěžovatelka je vlastníkem nejen předávací stanice umístěné v předmětném bytovém domě, ale také vlastníkem SZTE, tedy stavby na sousedním pozemku. Prováděním stavby mohlo být zasaženo vlastnické právo stěžovatelky k SZTE jako celku. Její souhlas je tak nutnou podmínkou, aby byl stavební záměr realizován na základě postupu podle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Dále uvedla, že je na rozdíl od žalovaného přesvědčena, že existuje příčinná souvislost mezi povolením vybudovat novou plynovou kotelnu a odpojením od SZTE. Stěžovatelka má za to, že z hlediska provozování SZTE jsou škodlivými následky jak snížení množství tepelné energie odebírané pro účely příslušného domu, tak i faktické odpojení domu od SZTE. A příčinou těchto následků je výstavba plynových kotlů. Bez výstavby plynových kotlů, a tím i bez povolení této výstavby stavebním úřadem by proto stavebník ani nevyprávěl svou smlouvu se stěžovatelkou; ukončení smlouvy je proto následkem, nikoliv příčinou.

[15] Žalovaný v doplnění vyjádření uvedl, že v současné době byly vydány a jemu doručeny rozsudky Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, jako je nyní projednávaná věc, v nichž Nejvyšší správní soud zaujal opačné stanovisko než krajský soud i žalovaný. Žalovaný upozornil, že všechny stavby, které jsou napadeny kasačními stížnostmi, jsou v této době realizovány a zkolaudovány. Za dané situace je dle žalovaného nutné, aby Nejvyšší správní soud zvážil konkrétní způsob vyústění těchto případů s ohledem na jejich aktuální fyzický stav. Nejvyšší správní soud by neměl rozsudky krajského soudu a rozhodnutí žalovaného rušit, neboť to je objektivně neproporcionální. Podle názoru žalovaného nic nebrání Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnosti zamítal, popř. řízení o nich zastavoval pro bezpředmětnost, protože v těchto případech již nejde o žádná práva stěžovatelky. Ta tato práva, popř. i jejich náznaky

definitivně ztratila řádnou občanskouprávní cestou (ukončení smluvního vztahu o dodávce tepla) bez právního nástupce (vlastníci konkrétního domu si teplo vyrábějí sami).

[16] Stěžovatelka v replice k doplnění vyjádření žalovaného uvedla, že uvedené doplnění neobsahuje žádné relevantní argumenty, které by vyvracely argumentaci stěžovatelky v kasační stížnosti. Konstatovala, že žalovaný nadále vydává rozhodnutí, která jsou v příkrém rozporu s rozsudky Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech. Odpovědnost za následky spojené se zrušeným rozhodnutím žalovaného nese v plném rozsahu žalovaný, neboť odmítl stěžovatelku brát za osobu, která by byla účastníkem řízení, a neumožnil jí v řízení uplatňovat její práva s tím spojená. Skutečnost, že stěžovatelka by byla účastníkem stavebního řízení, pokud by bylo vedeno, nelze obcházet vydáváním nezákonných a nesprávných rozhodnutí s tím, že jejich protiprávnost „zhojí“ skutečnost, že jsou v mezidobí provedena. Žalovaného vyzval Nejvyšší správní soud k potvrzování jeho rozhodnutí bez ohledu na právní názor v předchozích rozsudcích. Dle stěžovatelky ale žalovaný pomíjí zcela podstatu věci, tedy že žalovaný postupoval nezákonně, když nepokládal stěžovatelku za osobu, která by měla postavení účastníka řízení, bytoli by vedeno. Na závěr stěžovatelka uvedla, že odkaz žalovaného na princip proporcionality je zcela vágní. Naopak konstatovala, že potvrzení jeho rozhodnutí by princip proporcionality a zásady uvedené v § 2 správního řádu naprosto popřelo.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze zpravidla vážít důvodnost konkrétních kasačních námitek. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spatřovala stěžovatelka jednak v tom, že se krajský soud odchýlil od ustálené praxe, dále v nevypořádání se s žalobním bodem a konečně v neprovedení navržených důkazů.

[19] Co se týče odchýlení se od dosavadní rozhodovací praxe, touto otázkou se krajský soud v napadeném rozsudku podrobně zabýval a dospěl k závěru, že zde k žádnému odchýlení nedochází. Tento závěr zcela jasným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil tím, že v předchozích věcech soudy konstatovaly, že přichází v úvahu účastenství provozovatele SZTE dle § 109 stavebního zákona, nicméně nezabývaly se správností závěru o účastenství. Krajský soud se proto řídil jinými rozsudky Nejvyššího správního soudu, v nichž bylo účastenství věcně řešeno, a vycházel tedy z jejich závěrů.

[20] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku z důvodu, že se nevypořádává se žalobním bodem, podle kterého nebyl žalovaný oprávněn umožnit realizaci záměru postupem dle § 117 stavebního zákona. Na tento žalobní bod krajský soud reagoval tím, že nemůže takovou námitku posuzovat, neboť se jí nemohl zabývat ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Jeho předmětem totiž bylo pouze posouzení přípustnosti podaných námitek. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ustanovení § 117 odst. 4 stavebního zákona totiž uvádí, že osoby, které by jinak byly účastníky stavebního řízení, mohou „*podat proti oznámenému stavebnímu záměru námitky pouze z důvodu, že neodpovídá podkladům, na základě kterých udělily svůj souhlas, nebo z důvodu, že jejich souhlas nebyl opatřen; k jiným námitkám se nepřiblíží*“. Zákon tedy okruh možných námitek explicitně omezuje, přičemž

pokračování

stěžovatelkou uplatňovaná námitka do tohoto výčtu nespadá. Je tak zřejmé, že žalovaný a následně ani krajský soud se nemohli touto námitkou stěžovatelky zabývat, a to ani za předpokladu, že by dospěli k závěru, že se jedná o osobu, která by jinak byla účastníkem stavebního řízení podle § 109 stavebního zákona.

[21] Nepřezkoumatelnost rozsudku nelze spatřovat ani v neprovedení navržených důkazů. Za nepřezkoumatelný by bylo možné rozsudek považovat pouze v případě, že by neprovedení důkazů nebylo zdůvodněno. V posuzovaném případě však krajský soud zcela jasně vysvětlil, že nedoplnil dokazování z toho důvodu, že případný negativní dopad odpojení objektu nelze přičítat vlivu oznámeného stavebního záměru (což byla skutečnost, kterou měly předložené listiny prokazovat). Jinými slovy, navržené důkazy by podle krajského soudu nemohly nijak podpořit závěr o přímém dotčení práv stěžovatelky v důsledku oznámení stavebního záměru. Dotčení, které měly listiny dokazovat, je totiž podle krajského soudu vyvoláno jinou skutečností, a sice ukončením soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem a zastavení dodávky tepelné energie do předmětného bytového domu. Kromě toho, že závěr krajského soudu je řádně odůvodněn, Nejvyšší správní soud jej také pokládá za věcně správný (viz níže body [43] až [46]). Krajský soud se tedy nedopustil ani jiného pochybení tím, že dokazování navrženými listinami neprovedl.

[22] Vzhledem k výše uvedenému považuje Nejvyšší správní soud námitky stěžovatelky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku za nedůvodné.

[23] Nezákonnost napadeného rozsudku spočívá podle stěžovatelky v tom, že krajský soud nesprávně posoudil otázku jejího účastenství dle § 109 stavebního zákona, a tudíž i to, zda měl být opatřen její souhlas s oznámeným stavebním záměrem a jestli mohla proti tomuto záměru podat námitky.

[24] Podle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona „[s]tavebník je oprávněn provést stavbu vyžadující jinak stavební povolení na základě oznámení stavebního záměru stavebnímu úřadu autorizovaným inspektorem, který posoudil projektovou dokumentaci stavby a k oznámení připojil souhlasy osob, které by byly jinak účastníky stavebního řízení podle § 109, s oznamovaným stavebním záměrem.“

[25] Podle § 117 odst. 4 stavebního zákona „[s]tavební úřad vyvěsí bez zbytečného odkladu na úřední desce oznámení stavebního záměru po dobu nejméně 30 dnů a osobám, které by jinak byly účastníky stavebního řízení, umožní nablížet do podkladů připojených k oznámení stavebního záměru včetně certifikátu. Ve lhůtě 30 dnů ode dne vyvěšení oznámení stavebního záměru mohou tyto osoby podat proti oznámenému stavebnímu záměru námitky pouze z důvodu, že neodpovídá podkladům, na základě kterých udělily svůj souhlas, nebo z důvodu, že jejich souhlas nebyl opatřen; k jiným námitkám se nepřiblíží“.

[26] Podle § 117 odst. 5 stavebního zákona „[s]právní orgán [který by byl jinak příslušný k odvolání proti stavebnímu povolení] přezkoumá oznámení stavebního záměru z hlediska souladu s právními předpisy podle odstavce 4 a rozhodne a) o tom, že oznámení nemá právní účinky, jestliže oznámený stavební záměr je v rozporu s právními předpisy, nebo b) o zamítnutí námitek nebo výhrad pro nepřípustnost nebo pro nedůvodnost“.

[27] Podle § 109 stavebního zákona „[ú]častníkem stavebního řízení je pouze:

- a) stavebník,
- b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem,
- c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno,

- d) *vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena,*
- e) *vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno,*
- f) *ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno,*
- g) *osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí.“*

[28] Nutnost opatření stěžovatelčina souhlasu s oznámeným stavebním záměrem s certifikátem autorizovaného inspektora stejně jako oprávnění stěžovatelky podat námitky proti tomuto záměru tedy závisí na posouzení otázky, zda by byla stěžovatelka účastníkem stavebního řízení, bylo-li by vedeno, v souladu s § 109 stavebního zákona. Stěžovatelka konkrétně tvrdila důvody svého účastenství dle písmen b), d) a e) tohoto ustanovení.

[29] Otázkou, zda by byla stěžovatelka účastníkem stavebního řízení podle § 109 stavebního zákona, pokud by bylo vedeno, se Nejvyšší správní soud již zabýval ve skutkově i právně obdobných věcech například v rozsudcích ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 As 162/2014 – 34, a ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 As 130/2014 – 29.

[30] Argumentaci žalovaného ohledně změny právní úpravy k 1. 1. 2013, a tedy nutnosti vykládat účastenství ve stavebním řízení dle § 109 stavebního zákona odlišně, než činí Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích, zdejší soud nepřisvědčil. Se žalovaným lze souhlasit, že novelizací vskutku došlo k formulační změně, která by za jistých okolností mohla být signálem obsahové změny vykládaného ustanovení. Původní formulace hovořící o dotčení „*navrhovanou stavbou*“ byla nahrazena formulací hovořící o dotčení „*prováděním stavby*“. Důvodová zpráva k návrhu zákona, jímž byl § 109 stavebního zákona změněn – jde o zákon č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony – k tomu uvádí (viz důvodová zpráva, zvláštní část, k části první, k čl. I, k bodům 150 až 156 - § 109, Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, 2011, sněmovní tisk 573/0, dostupný na www.psp.cz): „*V § 109 jsou vymezení účastníci stavebního řízení. To znamená pouze toho správního řízení, které je zahájeno dnem, kdy žádost o vydání stavebního povolení dojde stavebnímu úřadu. Ve stavebním řízení se neřeší věci, o kterých bylo pravomocně rozhodnuto v územním řízení (popř. v uzavřené a účinné veřejnoprávní smlouvě upravující umístění stavby, v regulačním plánu nabízejícím územní rozhodnutí, popřípadě v územním souhlasu). Umístění stavby na pozemku, její odstupy od hranic pozemku, od dalších staveb – navrhovaných či stávajících a v souvislosti s tím i umístění oken, orientace stavby vzhledem ke světovým stranám, výška stavby, tvar střechy – tím i zastínění sousedních staveb nebo pozemků, přístup ke stavbě, zajištění parkovacích stání pro vozidla a v neposlední řadě účel, kterému má stavba sloužit, jsou při podání žádosti o vydání stavebního povolení již vyřešené. Tomu odpovídá vymezení okruhu účastníků stavebního řízení. **Budou jimi osoby, jejichž vlastnické právo či právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě, může být přímo dotčeno prováděním stavby.** Uprěsnuje se, že účastníkem stavebního řízení se stává také osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis. Nejčastěji se jedná o občanské sdružení, kterým toto postavení za určitých podmínek přiznává § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a § 23 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Podmínkou účastenství podle stavebního zákona je dotčení veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů, pokud nebylo o dotčení v plném rozsahu rozhodnuto v územním rozhodnutí.“*

[31] Přímé dotčení prováděním stavby v tom smyslu, v jakém to chápe důvodová zpráva a jaký odpovídá i samotnému jazykovému významu novelizovaného ustanovení § 109 stavebního zákona, se tedy ve svém obsahu neliší od předchozí úpravy (za užití formulace o dotčení

pokračování

„navrhovanou stavbou“), a to z jednoduchého důvodu – samotná povaha stavebního povolení se novelizací nezměnila a stejně tak se nezměnila návaznost stavebního povolení na předchozí rozhodování ve věci zamýšlené stavby, zejména návaznost na územní rozhodnutí či jeho alternativy. Jinak řečeno, rozhoduje-li se ve stavebním řízení o tomtéž, o čem se rozhodovalo před novelizací úpravy účastenství v § 109 stavebního zákona, nemění se (nezvětšuje ani nezmenšuje) okruh situací, u nichž z povahy věci připadá v úvahu dotčení osob uvedených v odstavcích c), d), e) a f) zmíněného paragrafu stavebního zákona. Povaha dotčení těchto „okolních“ osob prováděnou stavbou tedy nutně vyvěrá z toho, jaké oprávnění k jednání, a tedy i následkům takového jednání může dát stavební povolení stavebníkovi. Tato povaha se, jak již řečeno, novelizací § 109 stavebního zákona nezměnila. Neexistuje proto žádný důvod, aby dotčení „prováděním stavby“ bylo vnímáno obsahově jinak (úže či naopak šíře) než dotčení „navrhovanou stavbou“. Jak bude dále vyloženo ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem projednávaného případu, „prováděním stavby“ mohla být stěžovatelka dotčena. Proto změna dikce § 109 stavebního zákona, na kterou žalovaný poukazuje, nehraje v projednávaném případě roli.

[32] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že u stěžovatelky nepřichází v úvahu účastenství na základě § 109 písm. b) stavebního zákona. Stěžovatelka je sice vlastníkem stavby – SZTE, nicméně nejedná se o stavbu, na níž má být provedena změna. Touto stavbou je v případě změny způsobu vytápění a ohřevu TUV obecně dům, v němž má k této změně dojít (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2006, čj. 3 As 26/2005 - 55, publ. pod č. 1522/2008 Sb. NSS). Z oznámení stavebního záměru ani z certifikátu autorizovaného inspektora rozhodně neplyne, že by tomu v nyní posuzovaném případě mělo být jinak. Cílem stavebního záměru není změna samotné SZTE. Účastníkem stavebního řízení na základě citovaného ustanovení by tedy byl pouze vlastník předmětného bytového domu.

[33] Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje s názorem krajského soudu, že by stěžovatelka nemohla být účastníkem případného stavebního řízení na základě § 109 písm. d) a e) stavebního zákona.

[34] SZTE je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Jak vyplývá ze soudního a správního spisu, tato stavba se nachází jak na pozemku, na kterém má být změna stavby (změna způsobu vytápění a ohřevu TUV) prováděna, tak na pozemku sousedním. Kromě toho svědčí stěžovatelce na základě § 76 odst. 5 a § 77 odst. 6 energetického zákona práva odpovídající věcnému břemeni k předmětnému bytovému domu (tj. ke stavbě, na níž má být prováděna změna).

[35] S krajským soudem lze souhlasit v tom, že samotná existence vlastnického práva, respektive práva odpovídajícího věcnému břemeni, není postačující k učinění závěru o účastenství osoby z těchto práv oprávněné. V obou případech [§ 109 písm. d) i e) stavebního zákona] musí podle zákona přistoupit druhá podmínka, spočívající v tom, že práva těchto osob mohou být prováděním stavby přímo dotčena. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2009, čj. 5 As 67/2008 - 111, „[ú]častenství v územním i stavebním řízení má vždy dvě podmínky; existenci vlastnického nebo věcného práva jako podmínku základní a druhou podmínku, kterou je přímé dotčení existujícího práva. Klíčovým pojmem pro vymezení okruhu účastníků územního i stavebního řízení podle stavebního zákona je přitom pojem „přímé dotčení.“ Zároveň je však nutno podotknout, že k závěru o účastenství osoby postačí pouhá možnost dotčení práv. To, zda skutečně k dotčení dojde, či nikoliv, má být až předmětem meritorního posouzení ve stavebním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005 - 116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS).

[36] Krajský soud také správně uvedl, že při posuzování otázky přímého dotčení dle § 109 písm. d) a e) stavebního zákona je možné vycházet z úvah, které učinil Nejvyšší správní soud ve vztahu k účastenství provozovatele SZTE v řízení o dodatečném povolení stavby spočívající ve změně způsobu vytápění, a to v rozsudcích ze dne 27. 3. 2014, č. j. 9 As 101/2013 - 27, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 120/2013 - 19. Ačkoliv se v rámci řízení o dodatečném povolení stavby řídí účastenství § 27 správního řádu, klíčová otázka je zde shodná. Jak totiž vyplývá z odstavce druhého tohoto ustanovení, „[ú]častníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.“ I zde je tedy stěžejní posouzení přímého dotčení práv.

[37] Podobně jako v citovaných rozsudcích byly i v této věci autorizovaným inspektorem i žalovaným konkretizovány některé skutkové okolnosti, které do určité míry v některých aspektech snižují možnost přímého dotčení stěžovatelky na jejích právech. Předně stavební úpravy mají probíhat pouze uvnitř bytového domu, na jiném místě společných prostor, než se nachází zařízení ve vlastnictví stěžovatelky. To je uzavřeno v samostatné místnosti, kam nebude přístup stěžovatelky prováděním stavby nijak omezen. Stavební úpravy nevyžadují přemístění či odstranění zařízení stěžovatelky.

[38] Nejvyšší správní soud však má za to, že krajský soud nezohlednil jednu zásadní skutkovou okolnost, kterou se nyní projednávaný případ liší od situací posuzovaných v obou citovaných rozsudcích. Zatímco ve výše zmiňovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu byla posuzována situace, kdy v průběhu správního řízení již bylo SZTE fyzicky odpojeno od rozvodů v domě, v nyní projednávané věci má stavba probíhat při napojení SZTE na rozvody v domě. Součástí stavebního záměru je přitom napojení nových plynových kotlů na tytéž rozvody, jak vyplývá z oznámení stavebního záměru i certifikátu autorizovaného inspektora, v nichž je shodně uvedeno: „*Pro vnitřní zásobování objektu budou využity doplněné stávající potrubní rozvody vytápění, TUV.*“ To, že se jedná o zásadní skutkovou okolnost, lze dovodit i ze slov, kterými vymezil Nejvyšší správní soud hlavní spornou otázku v jednom z uvedených rozsudků (č. j. 9 As 120/2013 - 19): „*V projednávané věci představuje spornou otázku posouzení, zda žalobkyně měla či neměla být účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby i poté, kdy došlo k odpojení jejího zařízení.*“

[39] Právě v tom, že stavba má zasáhnout do rozvodů, na které je stále napojena SZTE, spatřuje Nejvyšší správní soud možnost přímého dotčení stěžovatelky na jejích právech k SZTE. Je zcela nepochybné, že provozovatel SZTE by měl být informován o tom, jakým způsobem bude probíhat napojení na rozvody aktuálně napojené na SZTE, neboť to může ovlivnit, respektive při chybném postupu i ohrozit fungování celé SZTE. Přinejmenším v tomto rozsahu by se tedy měl účastnit stavebního řízení, bylo-li by vedeno, a měl by mít také mimo jiné možnost uplatnit námitky dle § 114 stavebního zákona. Je zcela lhostejno, že stěžovatelka nyní uplatňuje rovněž mnohé výtky, které se přímo této oblasti dotčení jejích práv netýkají. V řízení o námitkách podle § 117 odst. 4 stavebního zákona se řeší právě pouze otázka potenciálního přímého dotčení práv, nikoliv samotná důvodnost výtek směřujících věcně proti danému záměru. Je-li patrné, že by určitá osoba mohla být stavebním záměrem přímo dotčena ve svých právech ve smyslu § 109 písm. d) či e) stavebního zákona, musí být opatřen její souhlas dle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona bez ohledu na to, zda aktuálně něco vůči stavebnímu záměru namítá.

[40] Výše popsané přímé dotčení stěžovatelky na jejích právech také plně podporuje ustálená praxe správních orgánů, jak je patrná z řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[41] V první řadě je vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013 - 50, v němž měl být podle stěžovatelky vysloven právní názor,

pokračování

že provozovatel SZTE má být v podobných případech účastníkem řízení. Stejně jako krajský soud, i Nejvyšší správní soud má za to, že takto explicitně vyjádřený právní názor z tohoto rozsudku nevyplývá. A nevyplývá ani z jiných rozsudků (např. rozsudek ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 108/2010 - 71), v nichž byly vysloveny podobné úvahy v tom smyslu, že soud nemá pochybnosti o aktivní legitimaci provozovatele SZTE k podání žaloby proti stavebnímu povolení (resp. odvolacímu rozhodnutí), popř. že jeho účastenství ve stavebním řízení bylo odvozováno od jeho vlastnického práva k SZTE či práva odpovídajícího věcnému břemeni. Otázka účastenství nebyla v těchto rozsudcích věcně posuzována, neboť v tomto směru nebyla uplatněna žádná žalobní či kasační námitka. To je ostatně pochopitelné vzhledem k tomu, že žalobcem a stěžovatelem byl právě provozovatel SZTE, jehož účastenství správní orgány nezpochybňovaly. Úvahy o důvodech účastenství ve stavebním řízení byly v těchto rozsudcích pouze východiskem k vyhodnocení toho, jaký okruh námitek mohl být tímto účastníkem uplatněn v řízení před soudem.

[42] V každém případě však uvedené rozsudky, stejně jako například rozsudky ze dne 11. 4. 2014, čj. 5 As 82/2013 – 56 a čj. 5 As 89/2013 - 50, a ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 - 159, potvrzují praxi, že s provozovatelem SZTE je v řízení o povolení změny stavby spočívající ve změně způsobu vytápění (popř. ohřevu TUV) jednáno jako s účastníkem řízení, a to za předpokladu, že daný dům je stále napojen na SZTE. Zcela konkrétně to lze demonstrovat právě na již citovaném rozsudku čj. 9 As 120/2013 - 19. V tomto případě, dokud byl dům napojen na SZTE, jednal stavební úřad s provozovatelem SZTE jako s účastníkem řízení. Až ve chvíli, kdy bylo zjištěno, že dům byl od SZTE odpojen, bylo usnesením vysloveno, že tato osoba již není nadále účastníkem řízení. S ohledem na výše vyslovené úvahy považuje Nejvyšší správní soud tento postup správních úřadů za zcela správný.

[43] Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedeného uzavírá, že stěžovatelka by byla v případě oznámeného stavebního záměru podle § 109 písm. d) a e) stavebního zákona účastníkem stavebního řízení, bylo-li by vedeno. Z tohoto důvodu měl být k oznámení stavebního záměru na základě § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona opatřen její souhlas. Nestalo-li se tak, měly být její námitky posouzeny jako důvodné a podle § 117 odst. 5 věty třetí písm. a) stavebního zákona mělo být rozhodnuto o tom, že oznámení stavebního záměru nemá právní účinky.

[44] Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že v dalších tvrzeních stěžovatelky neshledává přímé dotčení jejích práv v příčinné souvislosti s oznamovaným stavebním záměrem. Jelikož to však nemá vliv na závěr o nutnosti opatřit souhlas stěžovatelky s oznámeným stavebním záměrem, Nejvyšší správní soud se k těmto dalším tvrzeným skutečnostem vyjádří pouze stručně.

[45] Předně stěžovatelka jako podnikatelský subjekt není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů. Dotčení jejích práv tudíž nemůže spočívat toliko v tvrzeném rozporu stavebního záměru s jakoukoliv právní normou, bez vztahu k jejímu vlastnickému právu, respektive jejímu právu odpovídajícímu věcnému břemeni. Nelze proto shledat důvod účastenství například pouze v tom, že stavba je údajně v rozporu s § 16 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší, popřípadě v rozporu s veřejným zájmem.

[46] Co se týče různých problémů technického rázu, změny hydraulických parametrů, snížení provozuschopnosti SZTE, zvýšení měrných a tlakových ztrát a nárůstu nákladů na dopravu tepla, nejedná se podle Nejvyššího správního soudu o důsledky provedení stavebního záměru, nýbrž o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. Jakkoliv je motivace stavebníka patrná a prováděná změna stavby má zřejmě vést k ukončení

tohoto smluvního vztahu, jsou tyto skutečnosti na sobě zcela nezávislé. Stěžovatelkou uváděné důsledky zjevně nastanou i v případě, že by byl smluvní vztah ukončen, aniž by byl daný stavební záměr realizován. Mezi realizací stavebního záměru a problémy, které stěžovatelka uváděla, tedy není přímý kauzální vztah. Domnívá-li se stěžovatelka, že by snad právní úprava měla při ukončování smluvního vztahu více pamatovat na dopady na SZTE, není to otázka, kterou by se měly zabývat stavební úřady (popř. následně správní soudy) při posuzování stavebního záměru.

[47] V této otázce lze poukázat také na obdobné závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, čj. 5 As 92/2013 - 51: „*Namítá-li stěžovatel, že předmětná přípojka k SZTE ztratí svým neužíváním způsobilost sloužit k vytápění, jedná se dle názoru soudu o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelem a stavebníkem. V této souvislosti je vhodné upozornit na úpravu obsaženou v § 77 odst. 5 věta druhá energetického zákona, dle které veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení ubradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje. V žádném případě pak nelze pouze s odkazem na možné znehodnocení části SZTE požadovat, aby stavebník již navždy setrval ve smluvním vztahu se stěžovatelem (dodavatelem tepelné energie).*“ Podobný charakter mají také další stěžovatelkou uváděné technické obtíže, které podle ní povedou ke zvýšení nákladů na dodávku tepla.

[48] Krajský soud proto nepochybil, pokud ohledně tvrzených důsledků odpojení bytového domu od SZTE neprováděl další dokazování stěžovatelkou předloženými listinami. Neopodstatňovala-li tato tvrzení účastenství stěžovatelky v případném stavebním řízení, bylo by nadbytečné je prokazovat.

[49] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že závěr žalovaného o tom, že souhlas stěžovatelky k oznámenému stavebnímu záměru nemusel být vyžadován, měl vést k zamítnutí námitek nikoliv pro nepřípustnost, nýbrž pro nedůvodnost. Nejde totiž o otázku, která by předcházela posouzení důvodnosti námitek, nýbrž prakticky o jedinou otázku, která mohla být v rámci meritorního rozhodování o námitkách posuzována. Jak plyne z § 117 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, námitky proti oznámenému stavebnímu záměru lze podat „*pouze z důvodu, že neodpovídá podkladům, na základě kterých udělily svůj souhlas, nebo z důvodu, že jejich souhlas nebyl opatřen.*“ Jiné otázky tedy nelze v rámci posouzení důvodnosti hodnotit. Pro nepřípustnost by bylo možné námitky zamítnout například tehdy, byly-li by naopak namítány pouze jiné než zákonné důvody.

[50] Na závěr a pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že předchozí kasační stížnost stěžovatelky v její věci, sp. zn. 2 As 169/2014, ze dne 17. 2. 2015 druhý senát zdejšího soudu zamítl. I přesto, že by se mohlo zdát, že je uvedená věc totožná s projednávaným případem, a tedy kasační stížnost by měla být v souladu s legitimním očekáváním účastníků zamítnuta, není tomu tak. Věc vedená pod výše citovanou spisovou značkou se týkala především (ne)přípustnosti námitek stěžovatelky ve stavebním řízení jako účastníka stavebního řízení, kdežto v nyní posuzované věci bylo (především) spornou otázkou, zda by byla stěžovatelka účastníkem stavebního řízení, pokud by bylo vedeno.

V. Závěr a náklady řízení

[51] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána důvodně, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány předpoklady pro zrušení rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.

pokračování

i napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[52] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení.

[53] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 3000 Kč a odměny jejího zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky) celkem částku 9300 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) a náhrada hotových výdajů činí 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Jelikož je zástupce stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 10.200 Kč, tj. 2142 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 15.342 Kč.

[54] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5000 Kč a odměny jejího zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (podání kasační stížnosti a dvou replik) celkem částku 9300 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) a náhrada hotových výdajů činí 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Jelikož je zástupce stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 10.200 Kč, tj. 2142 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 17.342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 22. dubna 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu